

ובש"ש הפעמים הללו הפפרת מחזרת לצדיה פראוי. הפפרת הזו נפרסת למעלה, בתוך אותה הנקדה הטמירה, באור הראשון שנופרס. אחר כך נפרסת בשלמות. ושורה על אותה הפריסה, כשפוככות כנפי הכרובים על הפפרת הזו, כדי לסוכך על הפפרת, ולא תהיה בגלוי.

כפרת, פפרת כתוב. כשבא האור העליון, אותם הכרובים מפים בכנפיהם ומעלים אותם למעלה, ואומרים שירה מרב אותה השמחה של אותו האור.

כמו כן למטה, והפפרת מחזרת, ומאותם השלשה היו כרובים ימין ושמאל. בימין שורה הרוח שלמעלה, מאותו הצד. והשמאל שיהיה במערב בהחזרת הפפרת, עומד אצלו בצד השמאל, ושורה בו רוח של נקבה, ומתחבר זה עם זה בחביבות של זכר ונקבה. וכן לכל הצדדים בהחזרת הפפרת. ולעולם הם שנים, זכר ונקבה, למטה בעולם הזה הם שנים ולא יותר.

ואם תאמר למעלה, הואיל ולא צריך דבקות בפפרת, איך מחזרת הפפרת? ודאי באותה ההחזרה נדבקים זה עם זה, ותמיד הוא נדבק בה.

כמו שהכרובים הם למעלה, עומדים על אות ונס, והרי בארנו סוד הפתוב (שמות כה) פורשי כנפים סוככים, ולא כתוב פרושי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא שעל אות ונס היו עומדים. בזמנים ידועים היו מעלים כנפיהם, ופורשים אותם למעלה בכל יום ויום, והיו מחזרות ומסוככות על הפפרת. ועל כן באות ונס היו עומדים.

ובתלת זמנין אלין, כפורתא אתהדרת בסטרהא, כדקא יאות, כפורתא דא אתפרסא לעילא, גו ההוא נקודה טמירא, בנהירו קדמאה דאתפרסא. לבתר אתפרס בשלימו. ושריאי על ההוא פריסו, כד אתחפין גדפי כרובים על האי פפרת, בגין לאתחפין כפורתא, ולא יהא באתגלייא.

כפרת. כפרת כתיב, כד אתיא נהירו עילאה, אינון כרובים בטשי בגדפיהו, וסלקין לון לעילא, ואמרינן שירתא מסגיא דההוא חדה דההוא נהירו.

בגוונא דא לתתא, וכפורתא אתהדר, ומאינון תלתא וחד הוו כרובים ימינא ושמאלא. ימינא שריא ביה רוחא דלעילא, מההוא סטרא. ושמאלא דההו במערב באתהדרותא דכפורתא, קאים לגביה בסטר שמאלא, ושריאי ביה רוחא דנוקבא, ואתחבר דא בדא בחביבו דדכר ונוקבא. וכן לכל סטרינן באתהדרותא דכפורתא. ולעולם תרינן אינון, דכר ונוקבא, לתתא בהאי עלמא אינון תרינן ולא יתיר.

ואי תימא לעילא הואיל ולא אצטריך דבקותא בכפורתא, איך אתהדר כפורתא. ודאי בההוא אתהדרותא, אתדבק דא בדא, ותדיר אתדבק בה.

בגוונא דכרובים אינון לעילא, קיימין על את וניסא. והא אוקימנא רזא דכתיב, (שמות כה) פורשי כנפים סוככים, ולא כתיב פרושי כנפים סוככים בכנפיהם, אלא על את וניסא הוו קיימין. זמנין ידיען הוו סלקן גדפיהו, ופרשי לון לעילא בכל יומא ויומא, והוו מתהדרן ומחפין על כפורתא. ועל דא באת וניסא הוו קיימין.